

A kincskeresés kelepcéje

Veszélyes, kelepcékkel teli dolog a kincskeresés. Rengeteg csapda leselkedik arra, aki kincsvadászatra indul; sokszor a legveszélyesebb kelepcé önmagára nézve – maga a kincsvadász.

Erre kiváló példa Szakács István Péter *A kalligráfus kincse* c. novellája. A műben szereplő bölcs perzsán erőt vesz a kalandvágy, enged a kísértésnek egy álom miatt: hátrahagyja harmonikus környezetét, melyben kellemes életet élt, és a közösség, a társadalom megbecsülésének örvendett, és viszontagságos útnak vág neki. Ez az első hiba, melyet elkövet, hiszen minek a kincs, ha már az ember eleve boldog? A kincskeresés így már csak azért is veszélyesnek tekinthető, mert az ember telhetetlensége váltja ki, és az is motiválja mindvégig.

A kalligráfus második hibája is tipikus: fáradtsága és a kincs megtalálása iránti már-már rajongásig menő vágya miatt álmában akaratlanul is kifecsegi célját, és így ő maga kritikus helyzetbe, élete pedig veszélybe kerül. Ez az az eset, amikor az ember önmagára nézve jelenti a kelepcét.

A vakszerencse folytán megmenekül, hisz bírálja megérti őt, ám a kalandból mit sem tanul, s így ismét veszélybe sodródik, a kincskeresés majdnem az életébe kerül. Azt is hiába tudja meg, hogy a kincs, melyet oly mohón keresett, mindvégig az otthonában volt; mire hazaér, nemcsak a kincsvész el örökre, de a kincsvadászt is alaposan megviseli az értelmetlen kaland. A történet példázat-értékű: a kincskeresés az ember boldogság-keresése.

Ha az ember nem becsüli meg a boldogságot, amelyben él, és máshol keres még nagyobb örömet, elveszítheti minden boldogságát önnön mohósága miatt. Ezért veszélyes a kincs vagyis a boldogság keresése: meggondolatlanságból azt az értéket is könnyen elveszíthetjük, mely eleve megadatott nekünk.

Murvai Róbert Dávid